

heit« a nikoliv o »Betrunkenheit«, a že z okolnosti, že zákonodárce, neuživ předpony »be«, značící v němčině úplnost, nutno souditi, že nestál na stanovisku, že jest třeba úplné opilosti, stačí poukázati k tomu, že slovo: »Betrunkenheit« označuje sice vyšší stupeň opilosti, nekryje se však s pojmem úplného nahodilého opojení ve smyslu §u 2 písm. c) tr. zák., jenž též cituje výslovně § 236 tr. zák. a § 523 tr. zák.

Čís. 1531.

Lze unluvití komisionářský obchod v ten smysl, že komisionář má býti odměněn přebytkem, docíleným prodejem nad limitované ceny. Zboží (výtěžek až do limitovaných cen) jsou komisionáři svěřeny (§ 183 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 5. března 1924, Kr I 712/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 25. září 1923, pokud jím byl obžalovaný sprostěn podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin §u 183 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Rozhodovací důvody první stolice zjišťují, že svědek P. odevzdal obžalovanému S-ovi různé zboží za účelem prodeje, že cena zboží byla fakturována úhrnem 529 Kč a zboží označeno jako zboží komisionářské, P. vyhradil si právo vlastnictví ku zboží, pokud nedojde k jeho prodeji, obžalovaný měl dle ujednání právo, prodati zboží též za vyšší ceny, než byly ceny fakturované, a byl pouze povinen zaplatiti P-ovi částku fakturovanou. Zmateční stížnost veřejného obžalobce je sice na scesti, pokud s hlediska formálního zmatku rozporu soudního výroku se spisy dle čís. 5 §u 281 tr. ř. dovozuje, že tato skutková zjištění nalézacího soudu jsou v rozporu s obsahem spisů, zvláště s výpověďmi obžalovaného a svědka P-a. Neb takto srovnává stížnost nepřipustně závěry nalézacího soudu s jejich předpoklady, v rozhodovacích důvodech vůbec nereprodukovanými. Avšak právem namítá stížnost dále dle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř., že napadený rozsudek vykládá při právním hodnotění zjištění skutečnosti zákon nesprávně, maje za to, že při výtěžku, jehož obžalovaný docílil prodejem onoho zboží, nešlo o věc svěřenou. Nalézací soud má sice pravdu, že ve zjištěném ujednání nejde o smlouvu vetešnickou podle §u 1086 obč. zák. (nebyla určena lhůta, v níž bylo buď věc vrátiti nebo stanovenou cenu zapraviti), nelze však s ním souhlasiti v tom, že tu nejde ani o smlouvu komisionářskou podle čl. 360 a násl. obch. zák., poněvadž rozdíl mezi cenou, P-em stanovenou, a vyšší cenou obžalovaným docílenou, neměl připadnouti P-ovi, nýbrž obžalovanému. S podstatou komisionářského obchodu není neslučitelným ujednání, že ten, kdo převezme prodej zboží vlastním jménem za

jiného na jeho účet za ceny jím určené, za obstarání obchodu odměněn býti má přebytkem, docíleným prodejem zboží za vyšší ceny, než jaké mu byly stanoveny. Komisionářská smlouva zavazuje komisionáře, by svému komitentovi buď vrátil zboží, pak-li je neprodá, anebo zaplatil mu výtěžek z prodaného zboží, kterýžto výtěžek nastupuje na místo prodaných věcí. Byla-li cena zboží, jako v tomto případě, komitentem určena a docílí-li komisionář cen vyšších, jest ovšem povinen vydati výtěžek jen do výše stanovených cen. Zboží nebo výtěžek tento s obmezením právě naznačeným, jsou tudíž komisionáři ve smyslu Šu 183 tr. zák. svěřeny, což vyplývá též z ustanovení čl. 367, 374 obch. zák., jež označují komisionáře za schovatele zboží, jemu odevzdaného. Že obžalovaný tyto důsledky smlouvy správně pojal, plyne jasně z jeho výpovědi, že měl se zbožím od P-a do komise převzatým navštěvovati trhy a po prodeji peníze o d v é s t i; výpověď tato vystihuje ovšem právní závazek obžalovaného vůči P-ovi přesněji a správněji než činí napadený rozsudek, slovy, že obžalovaný byl povinen zaplatiti P-ovi částku fakturovanou. Sproštlující výrok nalézacího soudu spočívá — jak dovozeno — na nesprávném použití zákona co do pojmu svěřené věci. I bylo jej, pokud je doličeným takto zmatkem čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř. stížen a stížností napaden, to jest, pokud jím obžalovaný byl sprostěn z obžaloby pro zločin Šu 183 tr. zák., zrušiti. Důsledkem nesprávného výkladu zákona, jímž se nalézací soud řídil, neuvažoval napadený rozsudek o vině obžalovaného po stránce subjektivní. Než i po stránce objektivní jsou skutková zjištění zrušeného rozsudku naprosto nedostatečna.

Čís. 1532.

Třebas řidič nepřekročil nejvyšší rychlosti, stanovené v Šu 46 nař. z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., jest mu přece opatřiti vše, by k nehodě nedošlo; nestačí po případě dávaní výstražných znamení. Rychlost jízdy má voliti tak, aby byl pánem své rychlosti a aby bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožována (§ 337 tr. zák.).

Spoluzavinění poškozeného ho neomlouvá.

Pokud mu nelze povolití podmíněný odklad výkonu trestu (§ 1 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 5. března 1924, Kr II 333/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 11. května 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života ve smyslu §§ 335 a 337 tr. zák. a zamítl jeho odvolání do nepřiznání podmíněného odsouzení, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Stížnost namítá po stránce hmotněprávní, že stěžovatel nejel větší rychlostí, než je platnými předpisy dovolena, že dával řádně znamení a že G-ová a F-ová svůj úraz samy zavinily tím, že šly po silnici dosti